Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 583 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX**
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2026 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 18 augustus 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: "RvV-wet").

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gelet op boek 2, titel 3, hoofdstuk 2 van de RvV-wet.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. QUESTIAUX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 augustus 2026 treft de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoeker een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13*septies*, ter kennis gebracht op 19 augustus 2026 en luidt als volgt:

"*"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING*

Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel West op 18.08.2026 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:
naam: M.
voornaam: I.
geboortedatum: (…).1995
geboorteplaats: K.
nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij heeft geen enkel document om zijn identiteit of verblijf in België te staven.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Op 30.08.2022 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden voor verkoop van verdovende middelen en bendevorming (meermaals).
De wetgever heeft het bezit en verkoop van dergelijke verdovende producten streng strafbaar gesteld. Het druggebruik heeft immers een nefaste invloed op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren. Drugs brengen ook veel maatschappelijke schade toe en brengen vaak randcriminaliteit mee. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t.Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t.Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81,Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999,Calfa, C348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).
Uit het administratief verslag van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 09.01.2023 blijkt dat betrokkene op die dag op heterdaad betrapt werd op inbraak in een hotel.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten, de herhaling en de maatschappelijke ernst, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 11.10.2022.

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 21.11.2013 heeft betrokkene een A kaart verkregen in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Op 19.1.2014 werd dat verblijfsrecht ingetrokken omdat het gekoppelde verblijfsrecht van zijn vader niet verlengd werd.
Het verzoek om internationale bescherming dat op 22.11.2016 werd ingediend, werd op 01.03.2018 ongegrond verklaard door de RVV. Het verzoek om internationale bescherming dat op 22.03.2018 werd ingediend, werd op 11.06.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS.
De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet 15.12.1980 die werd ingediend op 12.05.2020 werd op 06.02.2023 niet ontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 18.08.2026 aan betrokkene betekend.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:
x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
x Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden, zoals de bijlage 14 quater met bgv van 19.01.2014, betekend op 17.02.2015, de bijlage 13 van 10.02.2016 dezelfde dag betekend en herbevestigd op 05.11.2016, de bijlage 13qq van 11.12.2019 hem per post betekend op 17.12.2019, de bijlage 13 die hem op 11.10.2022 werd betekend en herbevestigd op 09.01.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 11.10.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.
Het verzoek om internationale bescherming dat op 22.11.2016 werd ingediend, werd op 01.03.2018 ongegrond verklaard door de RVV.
Het verzoek om internationale bescherming dat op 22.03.2018 werd ingediend, werd op 11.06.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS.
De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet 15.12.1980 die werd ingediend op 12.05.2020 werd op 06.02.2023 niet ontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 18.08.2026 aan betrokkene betekend.

Op 30.08.2022 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden voor verkoop van verdovende middelen en bendevorming (meermaals).
De wetgever heeft het bezit en verkoop van dergelijke verdovende producten streng strafbaar gesteld. Het druggebruik heeft immers een nefaste invloed op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren. Drugs brengen ook veel maatschappelijke schade toe en brengen vaak randcriminaliteit mee. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk

benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t.Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t.Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81,Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999,Calfa, C348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).
Uit het administratief verslag van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 09.01.2023 blijkt dat betrokkene op die dag op heterdaad betrapt werd op inbraak in een hotel.
Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten, de herhaling en de maatschappelijke ernst, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

<u>Terugleiding naar de grens</u>

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'. Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

We stellen dus vast dat betrokkene geen mogelijke schending van artikel 3 EVRM aanhaalt. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Marokko een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding
(…)"

De bestreden akte bevat drie onderscheiden beslissingen: een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (dit is een terugkeerbesluit), een beslissing tot terugleiding naar de grens (dit is een verwijderingsbesluit) en een beslissing tot vasthouding met het oog op de verwijdering.

2. Betreffende de urgente procedure en de rechtspleging

2.1. Het beroep is (onder meer) gericht tegen een terugkeerbesluit dat gepaard gaat met een verwijderingsbesluit.

Overeenkomstig artikel 2.28, §1, eerste lid, 2° van de RvV-wet is de urgente procedure van toepassing.

2.2. Artikel 2.31, §5, van de RvV-wet bepaalt dat de uitvoering van een verwijderingsbesluit automatisch is geschorst tijdens de termijn voor het indienen van het beroep en tijdens het onderzoek van het tijdig ingediende beroep.

Aangezien het beroep tot nietigverklaring thans reeds ten gronde wordt behandeld, hoeft er geen uitspraak te worden gedaan over de vordering tot schorsing (artikel 1.9, tweede lid, van de RvV-wet).

2.3. Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. De ontvankelijkheid van het beroep in zoverre het betrekking heeft op de beslissing tot vasthouding

Artikel 1.18 van de RvV-wet bepaalt als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, behalve in de gevallen waarvoor de bevoegdheid expliciet bij wet aan een ander rechtscollege wordt toegewezen."

Artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen 7, 8bis, § 4, 27, 29, tweede lid, 44septies, § 1, 74/6, 74/6/1, § 2, eerste lid, en § 3, eerste lid, en 57/32, § 2, tweede lid kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is derhalve niet bevoegd om zich uit te spreken over het beroep tot nietigverklaring in de mate dat dit gericht is tegen de in de bestreden akte opgenomen beslissing tot vasthouding.

De advocaat die voor de verzoeker ter terechtzitting is verschenen, heeft hieromtrent geen opmerkingen naar voor gebracht.

4. Onderzoek van het beroep inzake het terugkeer- en verwijderingsbesluit

In een eerste en enig middel beroept de verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 22 van de Grondwet, van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"La décision attaquée porte une atteinte disproportionnée au droit à la vie privée et familiale du requérant. L'article 8 de la Convention européenne des Droits de l'Homme dispose que : (…)

L'article 8 de la CEDH est une norme de droit supérieure, qui consacre un droit fondamental, dont les particuliers peuvent directement se prévaloir devant les autorités administratives et juridictionnelles en Belgique.

L'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne prévoit que : (…)

L'article 22 de la Constitution consacre également le respect de la vie privée et familiale.

Le droit au respect de la vie privée n'a pas uniquement pour vocation de protéger l'individu dans son intimité mais également de le protéger dans le développement de soi, dans sa relation avec autrui.

Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée ou familiale est invoqué, la juridiction examine d'abord s'il existe une vie privée ou familiale au sens de la Convention, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué.

- Existence d'une vie familiale

Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et familiale, la juridiction doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris.

L'article 8 de la Convention ne définit pas la notion de « vie familiale », ni la notion de « vie privée ». Ces deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national.

En l'absence d'une définition légale de la vie familiale, la Cour Européenne des Droits de l'Homme énonce, dans sa jurisprudence, que ce sont les liens familiaux de facto qui seront examinés à la lumière de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

La vie privée englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables. Ledit article 8 garantit la protection du développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables. La vie privée peut être définie comme le cadre habituel d'existence de tout individu.

En l'espèce, la vie familiale effective en Belgique du requérant ne fait aucun doute. Elle ressort très clairement du dossier administratif du requérant : sa demande de séjour introduite sur base de l'article 9bis de la loi du 15.12.1980, de sa demande de renouvellement, des éléments invoqués dans le cadre de son recours, sa longue présence en Belgique.

Les faits sont bien connus de la partie adverse, contrairement à ce qu'elle prétend dans la décision attaquée, et ressortent très clairement du dossier administratif.

Le requérant dispose toutefois de pièces qui contredisent directement ce constat. Son père, Monsieur M. M., est à nouveau titulaire, depuis le 12 août 2026, d'un titre de séjour valable (« A. séjour limité »), valable jusqu'au 20 juillet 2028, délivré à Evere. Il résulte d'un certificat de composition de ménage établi le 28 juillet 2026 que le père du requérant et deux de ses frères (M. et S. M.) sont domiciliés, depuis le 25 février 2022, à l'adresse rue du (…) 55, 1140 Evere. Par déclaration sur l'honneur du 21 août 2026 — soit quelques jours avant que la décision attaquée ne soit prise, mais après l'arrestation du requérant —, le père du requérant confirme le lien de filiation et déclare prendre son fils en charge (pièce 2).

Dans le cadre de procédure administrative (pièce 3), le requérant a déposé de nombreux documents démontrant de son intégration.

Le requérant réside, depuis son dix-septième anniversaire, soit depuis environ 14 ans, de manière ininterrompue en Belgique, où il a fréquenté l'école, développé une vie sociale et appris la langue. Pratiquement tous ses proches — son père et ses frères — résident également en Belgique, désormais sur la base d'un titre de séjour légal en ce qui concerne son père.

Ces éléments sont pleinement corroborés par les pièces versées au débat. Le titre de séjour de Monsieur M. M., délivré le 12 août 2026 et valable jusqu'au 20 juillet 2028, établit que le père du requérant séjourne désormais légalement sur le territoire belge. Le certificat de composition de ménage du 28 juillet 2026 confirme que ce dernier ainsi que deux des frères du requérant, M. et S. M., sont domiciliés ensemble à la même adresse depuis le 25 février 2022. Enfin, la déclaration sur l'honneur de filiation et de prise en charge du 21 août 2026 établit expressément le lien de filiation entre le requérant et son père, ainsi que l'engagement de ce dernier à prendre son fils en charge.

Ces trois pièces, toutes postérieures à l'arrestation du requérant, démontrent que sa vie familiale en Belgique n'est ni fictive ni occasionnelle, mais repose sur des liens effectifs, actuels et vérifiables avec les membres de sa famille nucléaire, eux-mêmes désormais en séjour légal ou en voie de régularisation. Elles suffisent, à elles seules, à établir dans le chef du requérant l'existence d'une vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH, indépendamment de la vie privée déjà solidement établie par quatorze années de présence ininterrompue sur le territoire.

Vu les éléments supra, il y a lieu de conclure que le requérant entretient bel et bien une vie privée et familiale en Belgique et qu'il entre donc dans le champ d'application de l'article 8 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme.

Estimer le contraire est en contradiction totale avec les éléments du dossier administratif du requérant, et dont la partie adverse avait bien entendu connaissance avant la prise de décision.

La décision ne procède à aucune mise en blance concrète : elle ne dit rien sur la durée du séjour (près de 13 ans, des attaches du requérant en Belgique, de l'absence d'attachement au Maroc, du temps écoulés depuis les condamnations, ni de la conduite du requérant depuis lors.

- *Ingérence disproportionnée dans le droit à la vie privée et familiale*

Quant à l'atteinte à la vie privée ou familiale, lorsqu'il s'agit d'une première admission ou d'un séjour illégal, la Cour européenne des droits de l'homme considère qu'il convient d'examiner si l'Etat est tenu à une obligation positive pour permettre de maintenir et de développer la vie privée ou familiale

Cet examen s'effectue par une mise en balance des intérêts en présence. S'il ressort de cette mise en balance des intérêts que l'Etat est tenu par une telle obligation positive, il y a violation de l'article 8 de la Convention.

Autrement dit, en application de l'article 8 de la Convention, toute ingérence dans la vie privée et familiale ne peut être admise que sur base du respect du principe de proportionnalité. Il importe dès lors à la partie adverse de montrer qu'elle a le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de sa vie privée et familiale. Il faut tenir compte, d'une part, du fait que les exigences de l'article 8 de la Convention, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique7 et, d'autre part, du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 19808.

La Cour précise : (…)

Il revient donc à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance lors de la prise de décision.

En l'occurrence, force est de constater que la partie adverse reste en défaut d'expliquer pour quelles raisons l'éloignement du requérant serait nécessaire « à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ». Ainsi, la motivation de la décision entreprise ne contient aucun élément concernant les antécédents pénaux du requérant. Il est par conséquent difficile de conclure au fait que la partie adverse ait effectué, de manière sérieuse et approfondie, comme le requiert l'article 8 de la CEDH, une mise en balance des intérêts en présence, étant donné qu'il n'est nullement fait mention du degré de gravité des faits reprochés au requérant. Par ailleurs, le requérant a exprimé ses regrets. Il semble également évident que la partie adverse n'a nullement pris en compte ces regrets, ainsi que le jeune âge du requérant et son passé douloureux, incertain et perturbé par l'absence de titre de séjour pendant plus de dix ans.

La partie adverse reste également en défaut d'expliquer pour quelles raisons les éléments de vie familiale dont le requérant peut se prévaloir en Belgique (longueur du séjour, présence en Belgique de toute la famille nucléaire du requérant en Belgique, intégration en Belgique, etc.) ne constitueraient pas un obstacle à la délivrance de l'ordre de quitter le territoire, dès lors qu'il est suffisamment clair que la vie privée et familiale du requérant serait sérieusement perturbée en cas d'exécution de la décision attaquée, d'autant plus qu'il n'a aucune attache dans son pays d'origine.

Ainsi, la motivation de l'acte attaqué, concernant la vie privée et familiale du requérant en Belgique, se borne à indiquer des considérations théoriques, générales et stéréotypées. La motivation de la décision attaquée ne contient aucun élément concret (longueur du séjour, présence en Belgique de toute la famille nucléaire du

requérant en Belgique, intégration en Belgique, etc.), de sorte qu'il est à nouveau impossible de conclure au fait que la partie adverse ait, conformément à ses obligations nationales et internationales, et notamment l'article 8 de la CEDH, eu le souci d'effectuer une analyse réelle et concrète des intérêts à mettre en balance.

La partie adverse n'a pas effectué de mise en balance des intérêts en présence, ce qu'elle aurait dû faire en vertu de l'article 8 de la CEDH. Il va de soi que ces éléments relatifs à la vie privée et familiale du requérant font pourtant obstacle à son éloignement.

Il ne suffit pas d'invoquer simplement l'article 8 CEDH, mais il convient d'analyser concrètement s'il est violé pour satisfaire au prescrit de l'article 74/13 de la LE.

Au vu de l'ensemble de ces éléments, il apparait que la partie adverse ne s'est pas livrée à un examen rigoureux et minutieux de la cause et de la vie privée et familiale du requérant en Belgique. L'acte attaqué est par ailleurs particulièrement disproportionné, compte tenu des éléments dans le dossier, et de la vie privée et familiale attestée du requérant en Belgique.

Partant, il apparaît que la partie défenderesse ne s'est pas livrée à une analyse rigoureuse de la cause afin de vérifier la proportionnalité de la mesure prise au regard de la vie privée et familiale du requérant en Belgique. Elle viole par conséquent le droit fondamental du requérant à la vie privée et familiale protégé, par l'article 8 de la CEDH, par l'article 7 de la Charte et par l'article 22 de la Constitution ainsi que l'article 74/13 de la LE et les principes de bonne administration, et particulièrement le devoir de minutie, de prudence, de gestion consciencieuse, et les principes du raisonnable et de proportionnalité.

Deuxième branche : Menace pour l'ordre public

Il convient de constater que la partie défenderesse n'opère pas une analyse minutieuse et actuelle, et ne motive pas sa position à suffisance contre la menace du requérant par rapport à l'ordre public.
La partie défenderesse ne motive pas dûment la menace, ni, a fortiori, son actualité.

La Cour de Justice de l'Union Européenne (CJUE) a déjà souligné dans son arrêt du 8 décembre 2011, Ziebell (C-371/08, EU:C:2011:809, points 82 et 83), que l'adoption d'une mesure d'éloignement à l'égard d'un ressortissant d'un État tiers ne saurait être ordonnée automatiquement à la suite d'une condamnation pénale, mais nécessite une appréciation au cas par cas.
L'arret Z Zh du 11.06.2015 (Aff. C-554/13), la CJUE rappelait les principes applicables et les critères que la juridiction nationale doit prendre en compte pour déterminer l'existence d'un « danger pour l'ordre public » dans le cadre de la directive 2008/115 : (…)

Dans l'arrêt Lopez Pastuzano rendu le 7 décembre 2017 (C-636/16), la CJUE a insisté sur le fait que : (…)

L'« actualité » empêche qu'il soit uniquement fait référence à des éléments tenant à une condamnation passée. Il doit être établi, motivation pertinente à l'appui, que cela prévaut encore aujourd'hui et pour le futur (CJUE Aff. jointes C-482/01 et C-493/01, Orfanopoulos et Oliveri, points 82 et 100 ; CJUE Aff. C-50/06, Commission/Pays-Bas, points 42 à 45).

Conformément à la jurisprudence européenne, la notion d'ordre public « suppose, en tout état de cause, l'existence, en dehors du trouble pour l'ordre social que constitue toute infraction à la loi, d'une menace réelle, actuelle et suffisamment grave, affectant un intérêt fondamental de la société »(Projet de loi modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers afin de renforcer la protection de l'ordre public et de la sécurité nationale, Exposé des motifs, Doc. parl., Ch. repr., sess.ord. 2016-2017, n°2215/001, p. 20).

Il importe dès lors à l'autorité de démontrer que, par son comportement personnel, l'intéressé constitue une menace réelle, actuelle et suffisamment grave pour un intérêt fondamental de la société.

La partie défenderesse n'a fait aucune analyse individuelle de la situation du requérant. En effet, la décision cite uniquement les différentes condamnations et ensuite tire la conclusion, que l'intéressé par son comportement est considéré comme pouvant compromettre l'ordre public. Aucune analyse des décisions, des faits, du degré de gravité n'est faite, …

Sur la base de ce qui précède, la partie adverse e n'a pas démontré la prétendue actualité de la menace que représenterait le requérant. Il n'a pas non plus été pris en considération sa situation individuelle comme son arrivée en Belgique à 5ans, sa longue présence en Belgique, la présence de sa famille en Belgique, le fait qu'il parle exclusivement le français, qu'il vit avec sa famille nucléaire,…

Au vu de l'ensemble de ces éléments, force est de constater que la partie défenderesse n'a pas dûment analysé la situation du requérant et les éléments en présence, a manifestement mal apprécié la menace qu'elle lui impute et son caractère actuel, n'a pas procédé à la mise en balance qui s'impose, a pris une décision disproportionnée et mal motivée, qu'elle a méconnu son devoir de minutie, et que les griefs repris dans le résumé du moyen sont fondés.
Dès lors, le moyen est fondé.

Troisième branche : Motivation formelle de la réduction du délai pour l'OQT

La partie adverse justifie un risque de fuite sur la base de considérations qui ne ressortent nullement du dossier administratif. Ce faisant, elle commet une erreur manifeste d'appréciation, en violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991.

S'agissant du motif selon lequel la partie requérante n'aurait pas donné suite aux décisions qui lui ont été données, il convient de rappeler qu'il a introduit un recours à l'encontre des deux décisions rendues, soit le refus de renouvellement de séjour et l'OQT. S'il venait à quitter le territoire, les recours seront considérés comme sans objet. Il ne peut donc être valablement conclu que toutes les procédures sont closes et négatives. La motivation factuelle de la décision est dès lors incomplète et erronée, ne tenant pas compte des pièces pertinentes versées au dossier.
Le fait que cette procédure ne soit pas automatiquement suspensive, et que la requérante ait reçu un ordre de quitter le territoire (OQT), ne dispense pas la partie adverse de motiver sa décision à la lumière de l'existence d'une procédure pendante, laquelle peut se voir reconnaître un effet suspensif afin de garantir son effectivité.
La motivation de la décision est une nouvelle fois factuellement incomplète. De plus, elle n'est pas individualisée, en violation des exigences légales.

S'agissant enfin du fait qu'elle aurait multiplié les demandes de séjour et de protection internationale, l'Office des étrangers omet de prendre en compte l'ensemble des éléments figurant dans le dossier administratif. En réalité, il a obtenu une autorisation de séjour en Belgique, notamment en raison de la longue présence de sa famille en belgique et leur intégration.

Quant au fait que sa vie familiale est écartée en raison de l'ordre public, la partie défenderesse, indiqué que cela ne l'emporte pas sur la gravité des violations de l'ordre public commise. Force est de constater que la décision ne fournit aucune information quant à la gravité des violations.

Et enfin, le requérant réside à une adresse connue avec famille, et il est totalement disproportionnée d'établir qu'il y a un risque de fuite, il a toujours été domicilié et vit avec ses parents.

L'existence du risque de fuite est censée se déduire des éléments visés à l'article 1, §2, de la loi du 15 décembre 1980. Or, dès lors que la partie adverse invoque plusieurs de ces éléments de manière illégale et sans motivation sérieuse, le risque de fuite ne peut être considéré comme établi. Il en résulte que l'article 74/14, §3, de la loi précitée a été violé.

Il convient, en conséquence, d'annuler l'ordre de quitter le territoire.

Quatrième : violation de l'obligation de motivation formelle contenue dans les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 et l'article 62 de la loi du 15.12.1980 ainsi que l'article 8 de la CEDH

La partie adverse viole l'obligation de motivation adéquate qui lui incombe ainsi que toutes les dispositions visées dans cette deuxième branche.

En premier lieu, la partie adverse n'a pas adéquatement motivé la décision attaquée au regard de l'article 8 de la CEDH.

En effet, la partie adverse se borne, dans sa motivation écrite à des considérations théoriques, générales et stéréotypées, mais qui ne concernent nullement le requérant et sa situation in concreto.

La partie adverse ne motive pas davantage pour quelles raisons l'éloignement du requérant serait nécessaire « à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et libertés d'autrui ». La partie adverse expose, en résumé, que l'article 8 de la CEDH n'empêche pas les Etats membres de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des étrangers dans leur territoire.

Ce faisant, la partie adverse omet de prendre en considération la situation particulière et individuelle du requérant.

Le requérant n'est dès lors pas en mesure de comprendre les motifs de la décision qui ne se réfèrent pas à sa situation individuelle, et ne contiennent aucun élément concret relatif à sa vie privée et familiale, ni aux motifs d'ordre public qui justifieraient un éloignement.

Il en résulte une impression d'une motivation à l'emporte-pièce, pour le moins stéréotypée, sans prise en considération de la situation individuelle du requérant.

Dès lors, en ne motivant pas adéquatement sa décision au regard de l'article 8 de la CEDH, la partie adverse ne permet pas au requérant de comprendre pourquoi son droit à la vie familiale n'a pas en l'espèce primé sur les autres intérêts en jeu de sorte qu'il n'est pas en mesure de comprendre la décision entreprise au regard des motifs exposés dans la décision.

En deuxième lieu, de manière plus générale, force est de constater que l'ensemble de la motivation de la partie adverse est insuffisante.

Cette motivation stéréotypée ne répond pas à la définition de motivation adéquate qui impose que « Les administrés doivent comprendre les raisons pour lesquelles ils reçoivent une décision déterminée, ce qui implique que la motivation doit être reprise dans la décision qui leur est notifiée. Cette exigence va cependant au delà de la seule motivation formelle et s'attache à la qualité de la motivation. Une décision bien motivée est une décision compréhensible. Le recours à des formulations standards ou trop générales est par conséquent inadéquat. Une motivation concise peut suffire si elle est claire et appropriée au cas de l'administré. » (http://www.federaalombudsman.be/fr/content/normes-de-bonne- conduite-administrative

La décision attaquée est laconique et ne se fonde pas sur une série de considérations de droit et de fait de sorte que la partie requérante n'est pas en mesure d'avoir une connaissance suffisante pour comprendre les raisons qui les justifient et apprécier l'opportunité de les contester utilement. En d'autres termes, la motivation particulièrement pauvre de la décision attaquée ne permet pas de déterminer les éléments qui ont été pris en considération par l'Office des étrangers pour prendre cette décision.

Par conséquent, la parte adverse a également violé son obligation de motivation adéquate contenue dans les articles 2 et 3 de la loi du 29.07.1991 et l'article 62 de la loi du 15.12.1980.

Cinquième branche : violation l'article 7 et 74/13 de la LE et des principes de bonne administration, et particulièrement le devoir de minutie, de prudence, de gestion consciencieuse, et le principe du raisonnable et de proportionnalité

L'article 7 de la LE prévoit que : (…)

Cette disposition a été modifiée par la loi du 19.01.2012 modifiant la loi du 15.12.1980 et a instauré l'obligation, pour l'Office des Etrangers, de délivrer dans certains cas, un ordre de quitter le territoire, comme c'est le cas pour le point 2° du premier paragraphe de l'article 7 visé dans la motivation.

Dans les travaux parlementaires préparatoires de cette loi du 19.01.2012, le commentaire de l'article 5 insérant cette nouvelle disposition est formulée comme suit : (…)

Le Conseil du Contentieux des Etrangers juge d'ailleurs qu' « il résulte de ce qui précède que si la partie défenderesse doit, dans certains cas déterminés à l'article 7 de la loi du 15 décembre 1980, délivrer un ordre de quitter le territoire, cette obligation ne doit pas s'entendre comme s'imposant à elle de manière automatique et en toutes circonstances. Ainsi, à supposer que l'étranger séjourne de manière irrégulière sur le territoire, le caractère irrégulier du séjour ne saurait en tout état de cause suffire à lui seul à justifier la délivrance d'un ordre de quitter le territoire sans que d'autres facteurs, notamment liés à la violation des droits fondamentaux garantis par les articles 3 et 8 de la CEDH, soient également pris en compte, en manière telle que la partie défenderesse n'est pas dépourvue en la matière d'un certain pouvoir d'appréciation » (CCE (3e ch.) n° 132.529, 30 octobre 2014, R.D.E., 2014/4, n°180, pp. 651-653.

Le Conseil d'Etat a précisé dans un arrêt du 26 juin 2015 que la « compétence [de l'Office des étrangers] pour l'adoption d'un ordre de quitter le territoire n'est pas une compétence entièrement liée, y compris dans les cas où l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 prévoit qu'il « doit » adopter un tel acte. En effet, même dans ces hypothèses, l'autorité n'est pas tenue d'édicter un ordre de quitter le territoire si celui-ci a des conséquences qui peuvent méconnaître les droits fondamentaux de l'étranger. Il s'ensuit que le reproche fait au premier juge de n'avoir soulevé aucune exception d'irrecevabilité manque à la fois en fait et

n'est pas fondé en droit. A cet égard, le premier juge a constaté qu'une demande d'autorisation de séjour était pendante lors de la prise de l'ordre de quitter le territoire entrepris, a souligné que la requérante y a fait valoir divers éléments visant à attester, entre autres, l'existence d'une atteinte à l'article 8 de la convention européenne de sauvegarde des droits de l'homme et des libertés fondamentales, et a ensuite légalement fait grief à la l'autorité administrative d'avoir uniquement pris en considération la fin de la procédure d'asile » C.E. n° 231.762, 26 juin 2015 (X / Etat belge), Rev. dr. étr. 2015, liv. 183, 219.

En l'espèce, ne s'agissant pas d'une compétence liée, l'Office des étrangers aurait dû tenir compte de la violation des droits fondamentaux qu'engendrerait un tel ordre de quitter le territoire pour le requérant.

Pourtant, il a été démontré dans les branches précédentes que la vie privée et familiale du requérant notamment protégée par l'article 8 de la CEDH, n'a pas été respectée dans la mesure où un retour du requérant en Macédoine constituerait une atteinte disproportionnée à son droit à la vie privée et familiale.

Dans de telles circonstances, la partie adverse ne pouvait pas prendre d'ordre de quitter le territoire à son encontre, n'ayant pas de compétence entièrement liée pour ce faire, mais se devant d'analyser concrètement la vie privée et familiale du requérant, notamment à l'aune de l'article 74/13 de la LE.

Partant, la partie adverse a violé les articles 7 et 74/13 de la LE et les principes de bonne administration, notamment l'obligation de minutie, de prudence, de gestion consciencieuse, et le principe du raisonnable et de proportionnalité.

Le requérant estime que le moyen est sérieux."

4.1. In een eerste middelonderdeel zet de verzoeker uiteen dat de bestreden beslissingen zijn getroffen met miskenning van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest, artikel 22 van de Grondwet, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, en van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoeker geeft in zijn uiteenzetting van het enig middel zelf aan dat hij reeds meer dan tien jaar in België verblijft zonder er over een geldige verblijfstitel te beschikken. Bovendien maakt de verzoeker, zoals op goede gronden is aangegeven in de bestreden akte, het voorwerp uit van een inreisverbod met Europese dimensie (voor de duur van acht jaar) dat hem werd ter kennis gebracht op 11 oktober 2022. Dit inreisverbod is definitief nu de verzoeker er geen rechtsmiddel tegen heeft aangewend. Bijgevolg houden de thans bestreden beslissingen geen weigering in van een voortgezet verblijf. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dat eerder onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, 8 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (Gk), § 105).

Het waarborgen van een recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt uiteraard in de eerste plaats het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat daadwerkelijk valt onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM, het moet met name gaan om een beschermenswaardig privé-, gezins-, en/of familieleven. Het komt de verzoeker dan ook vooreerst toe om concreet aannemelijk te maken dat hij in België een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven heeft ontplooid.

De Raad onderzoekt bijgevolg eerst of de verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aantoont, vooraleer te oordelen of de bestreden beslissingen al dan niet een onevenredige miskenning inhouden van enig bestaand recht op eerbiediging van verzoekers privé- en/of familie- en gezinsleven.

De Raad merkt dienaangaande vooreerst op dat de verweerder in de bestreden akte op goede gronden heeft vastgesteld dat de verzoeker verklaarde geen gezinsleven te hebben in België. De verzoeker werd met name op 18 augustus 2026 gehoord en aan hem werd uitdrukkelijk gevraagd of hij familieleden en/of een partnerrelatie heeft in België, waarop de verzoeker telkens ontkennend antwoordde (administratief dossier, stukken 184 en 191). De verzoeker verklaarde tijdens datzelfde verhoor dat hij wel nog familie heeft in zijn land van herkomst.

Thans stelt de verzoeker echter dat hij wel degelijk nog een gezins- en familieleven heeft met zijn in België verblijvende broers en vader, waarbij hij poneert dat dit valt onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De verzoeker betoogt dat zijn vader opnieuw een verblijfsrecht heeft verkregen sinds 12 augustus 2026 en brengt hiertoe een kopie bij van de verblijfskaart van M. Mu. Bij het verzoekschrift wordt tevens een op 21 augustus 2026 gedateerde verklaring op eer van M. Mu. gevoegd waarin deze zou bevestigen dat hij de vader is van de verzoeker en waarin hij verklaart dat de verzoeker momenteel te zijner laste is (inventaris verzoekschrift, stuk 1). Het staat thans niet ter betwisting dat M. Mu. de vader is van de verzoeker, en evenmin wordt betwist dat M. Mu. samen met S. M. en M. M. (broers van de verzoeker) op het genoemde adres te Evere verblijft. Het gegeven dat de verzoeker familieleden heeft die wettig verblijf hebben in België, volstaat echter nog niet om aannemelijk te maken dat de verzoeker met deze familieleden daadwerkelijk banden heeft opgebouwd die onder de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming vallen.

De bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt heeft in beginsel immers hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (*cf.* EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Dit geldt zowel voor de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen als voor de banden tussen meerderjarige broers en zussen (cf. EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

De Raad stelt vast dat de bij het verzoekschrift gevoegde verklaring op eer, die nooit eerder aan de diensten van de verweerder werd ter kennis gebracht en dus niet voorlag op het moment van de bestreden beslissing, niet werd ondertekend. De verzoeker toont met dit nieuwe element dan ook niet aan dat hij ten laste is van zijn vader. Het gegeven dat verzoekers vader thans over een verblijfsrecht beschikt, is bovendien niet nieuw. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat zowel verzoekers vader als zijn broers M. en S. reeds sedert 20 januari 2023 opnieuw over een verblijfrecht in België beschikken (administratief dossier, stuk 168). De verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich dienstig kan beroepen op een beschermenswaardig gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere gegeven dat het verblijfsrecht van M. Mu. recent verlengd werd, maakt geen nieuw element uit in de zin van artikel 2.20 van de RvV-wet.

De Raad stelt vast dat de verzoeker geen enkel objectief element naar voor brengt dat zou kunnen wijzen op actuele bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, met zijn in België verblijvende vader en broers. De loutere en vage verwijzing naar eerdere aanvragen en een eerdere beroepsprocedure volstaat hiertoe niet. De Raad wijst er in dit kader nogmaals op dat de verzoeker op 18 augustus 2026 nog verklaarde geen familieleden te hebben die in België verblijven. Bovendien blijkt uit de voorliggende gegevens dat verzoekers vader en broers sinds 25 februari 2022 in Evere verblijven (inventaris verzoekschrift, stuk 2), terwijl de verzoeker in zijn verzoekschrift van 28 september 2022 (inventaris verzoekschrift, stuk 3 A) verklaarde op een adres te Antwerpen te verblijven.

Daar waar de verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig gezins- of familieleven niet aannemelijk maakt, kan hij evenmin worden gevolgd in zijn kritiek dat de verweerder diende over te aan tot een belangafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM waarbij zijn belang op de eerbiediging van het gezins- en familieleven zou moeten worden afgewogen tegenover het gerechtvaardigde belang van de Belgische staat bij de vrijwaring van de openbare orde en de immigratiecontrole.

De verzoeker maakt niet aannemelijk dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van het recht op eerbiediging van het gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij toont evenmin aan dat de verweerder bepaalde gegevens die zouden wijzen op beschermenswaardige ‘gezins-‘ of ‘familiebanden’ zou hebben genegeerd.

De verzoeker toont op dit punt geen onzorgvuldige of kennelijk onredelijke besluitvorming aan. Evenmin kan worden aangenomen dat de verweerder in de bestreden akte hieromtrent een verdere, concrete motivering, diende op te nemen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met “*het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de*

gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land." Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt een omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals deze onder meer voortvloeien uit de artikelen 3 en 8 van het EVRM (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, EHRM 30 juli 2013, nr. 948/12, Berisha v. Zwitserland, par. 51 met verwijzing naar EHRM, Grote Kamer, 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland, par. 135; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144). Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt een individueel onderzoek op waarbij wordt nagegaan of de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten de concrete gezins- en/of familiale situatie van de betrokkenen niet dermate in het gedrang brengt dat hun grondrechten zijn aangetast.

Gelet op hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat de verweerder bij het nemen van de thans bestreden beslissingen zou nagelaten hebben om rekening te houden met enig concreet en relevant gezins- en/of familieleven in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Dit geldt *in casu* des te meer nu de verzoeker ten tijde van het nemen van de bestreden beslissingen uitdrukkelijk verklaarde geen familieleden te hebben die in België verblijven.

Waar de verzoeker nog verwijst naar zijn lang verblijf in België en naar de elementen betreffende zijn integratie die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag van 12 mei 2020 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en bij zijn beroep tegen de op 29 augustus 2022 getroffen beslissing waarbij deze aanvraag niet-ontvankelijk werd verklaard (inventaris verzoekschrift stuk 3), beroept hij zicht tevens op een privéleven dat volgens hem onder het toepassingsgebied valt van artikel 8 van het EVRM.

De Raad wijst er evenwel op dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nnyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

De verzoeker erkent dat hij reeds meer dan tien jaar in België verblijft zonder daartoe te beschikken over de vereiste verblijfstitel. Bovendien wordt evenmin betwist en blijkt dat de verzoeker het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod met Europese dimensie van acht jaar dat hem werd ter kennis gebracht op 11 oktober 2022. Hij diende er zich dan ook terdege van bewust te zijn dat zijn verdere verblijf in België (en in de Europese Unie) ongewenst was. Met de loutere verwijzing naar zijn lang verblijf in België en naar de in een eerdere procedure aangevoerde elementen betreffende de integratie, toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat er zeer uitzonderlijke omstandigheden zijn waardoor zijn privéleven alsnog had dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven. Bovendien verliest de verzoeker uit het oog dat de verweerder in de bestreden akte heeft verwezen naar de beslissing van 6 februari 2023 waarbij verzoekers verblijfsaanvraag van 12 mei 2020, volgend op de vernietiging door de Raad van de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 29 augustus 2022, opnieuw niet-ontvankelijk werd verklaard. De niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 6 februari 2023 werd blijkens de stukken van het administratief dossier aan de verzoeker ter kennis gebracht op 18 augustus 2026, dit is daags voor de kennisname van de thans bestreden beslissingen (elektronisch administratief dossier, stuk 182). De door de verzoeker opgeworpen elementen van integratie werden in het kader van deze beslissing onderzocht en de verweerder concludeerde dat de aangeleverde elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaken die de verzoeker zouden belemmeren om terug te keren naar het land van herkomst en de verblijfsaanvraag van daaruit in te dienen. De verweerder merkte ter zake tevens het volgende op: "*L'article 8 de la [CEDH] ne s'oppose pas à ce que les Etats fixent des conditions pour l'entrée des étrangers sur leur territoire. L'exigence imposée par l'article 9, alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980 d'introduire en principe la demande auprès du poste diplomatique belge dans le pays d'origine, constitue une ingérence proportionnée dans la vie familiale de l'étranger puisqu'elle ne lui impose qu'une formalité nécessitant une séparation temporaire de son milieu belge tout en réservant la décision sur le fondement même de la demande d'être autorisé au séjour de plus de trois mois. Par ailleurs, en ce qui concerne la proportionnalité, si rigoureuses que puissent paraître les conséquences d'une séparation prématurée pour celui qui aspire à un séjour, elles ne sauraient être jugées disproportionnées au but poursuivi par le législateur lorsque la personne intéressée*

a tissé ses relations en situation irrégulière, de telle sorte qu'elle ne pouvait ignorer la précarité qui en découlait » (C.E., arrêt n° 161.567, 31 juillet 2006 ; dans le même sens : CCE, arrêt n° 12.168, 30 mai 2008)» (C.C.E. arrêt n°225 156 du 23.08.2019). Compte tenu des éléments développés ci-avant, aucune circonstance exceptionnelle n'est établie.
Enfin, l'intéressé et sa famille déclarent qu'ils ont perdu leurs repères, qu'il leur sera difficile de trouver un logement au Maroc, de scolariser les enfants dans un enseignement adapté et de financer leur vie au quotidien. Rappelons que les parents de l'intéressé et les frères de l'intéressé bénéficient d'un séjour temporaire depuis le 20.01.2023 dès lors, ils pourront aider le requérant à financer son voyage ainsi que son séjour temporaire au Maroc. De plus, le requérant peut également faire appel à l'OIM qui organise le retour en avion ou en bus pour certains pays et la réinstallation des migrants dans leur pays d'origine dès lors l'intéressé n'aura rien à payer. Notons que cet élément ne peut être retenu comme circonstance exceptionnelle, l'intéressé n'avançant aucun élément concret et pertinent pour démontrer ses allégations qui permettrait de penser qu'il serait actuellement dans l'impossibilité ou la difficulté de regagner temporairement son pays d'origine. D'autant plus que majeur, il peut raisonnablement se prendre en charge temporairement. Cet élément ne peut dès lors constituer une circonstance exceptionnelle."

De verzoeker heeft onmiskenbaar kennis genomen van deze motieven, doch hij toont niet aan dat deze beoordeling, die wel degelijk blijk geeft van een individuele belangenafweging omtrent verzoekers privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM, niet zou beantwoorden aan de vereisten van artikel 8 van het EVRM. De Raad wijst erop dat het EHRM inderdaad stelt dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101). Aangezien vast staat dat de verzoeker kennis had van de motieven ter zake in de beslissing van 6 februari 2023 en waar hij niet aannemelijk maakt dat deze beslissing hieromtrent geen afdoende motivering bevat, kan hij geen belang doen gelden bij zijn kritiek dat in de bestreden akte niet wordt gemotiveerd omtrent de elementen die hij had opgeworpen in de verblijfsaanvraag die geleid heeft tot de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 6 februari 2023.

In dit kader dient nog te worden opgemerkt dat de verzoeker tijdens zijn gehoor op 18 augustus 2026 verklaarde dat hij wel nog familieleden heeft die in zijn land van herkomst verblijven. Met de loutere andersluidende bewering bij de uiteenzetting van het enig middel, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig heeft gehandeld. Het betoog dat geen rekening werd gehouden met de tijd die is verlopen en het gedrag van de verzoeker na zijn veroordeling, is evenmin dienstig. De verweerder heeft immers, in weerwil van hetgeen de verzoeker voorhoudt, noch in de bestreden akte noch in de niet-ontvankelijkheidsbeslissing van 6 februari 2026 gesteld dat verzoekers privéleven in België ondergeschikt zou zijn aan de vrijwaring van 's lands openbare orde.

De verzoeker toont niet aan dat de thans bestreden beslissingen enig daadwerkelijk beschermd recht op de eerbiediging van het privéleven zouden miskennen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM is derhalve niet aangetoond.

Aangezien de bescherming die wordt geboden door artikel 7 van het Handvest en door artikel 22 van de Grondwet vergelijkbaar is met deze geboden door artikel 8 van het EVRM en gelet op het voorgaande kan de verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn standpunt dat deze bepalingen werden geschonden.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de verweerder op basis van een onzorgvuldige feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel, is evenmin aangetoond.

Het eerste middelonderdeel is ongegrond.

4.2. In een tweede middelonderdeel geeft de verzoeker in wezen te kennen dat de verweerder geen zorgvuldig en actueel onderzoek heeft gevoerd inzake het gevaar voor de openbare ode.

De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is gestoeld op vier verschillende feitelijke en juridische gronden, die als volgt worden veruitwendigd in de bestreden akte:

"*Artikel 7, alinea 1:*

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij heeft geen enkel document om zijn identiteit of verblijf in België te staven.

x 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;
Op 30.08.2022 werd betrokkene door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot 15 maanden voor verkoop van verdovende middelen en bendevorming (meermaals).
De wetgever heeft het bezit en verkoop van dergelijke verdovende producten streng strafbaar gesteld. Het druggebruik heeft immers een nefaste invloed op zowel de fysieke als psychische gezondheid en meer in het algemeen op het sociaal functioneren. Drugs brengen ook veel maatschappelijke schade toe en brengen vaak randcriminaliteit mee. De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het EHRM. Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19/02/1998, Dalia t.Frankrijk, EHRM 30/11/1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11/07/2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10/07/2003, Benhebba t.Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip "ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid" valt (cf. conclusie in HvJ 23/11/2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: "46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25/10/2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26/10/1982, Wolf, 221/81,Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17/01/2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19/01/1999,Calfa, C348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67).
Uit het administratief verslag van PZ Brussel Hoofdstad Elsene op 09.01.2023 blijkt dat betrokkene op die dag op heterdaad betrapt werd op inbraak in een hotel.

Gezien het winstgevend en bedrieglijk karakter van deze feiten, de herhaling en de maatschappelijke ernst, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 11.10.2022.

x 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Op 21.11.2013 heeft betrokkene een A kaart verkregen in het kader van gezinshereniging met zijn vader. Op 19.1.2014 werd dat verblijfsrecht ingetrokken omdat het gekoppelde verblijfsrecht van zijn vader niet verlengd werd.
Het verzoek om internationale bescherming dat op 22.11.2016 werd ingediend, werd op 01.03.2018 ongegrond verklaard door de RVV. Het verzoek om internationale bescherming dat op 22.03.2018 werd ingediend, werd op 11.06.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS.
De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet 15.12.1980 die werd ingediend op 12.05.2020 werd op 06.02.2023 niet ontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 18.08.2026 aan betrokkene betekend."

Artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt ter zake als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :
1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(…)
3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(…)
12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.
13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf."

Conform artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet is de verweerder in deze gevallen reeds verplicht om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De verzoeker betwist niet dat hij niet over een geldig paspoort beschikt voorzien van een geldig visum of verblijfstitel (*cf.* artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet). Evenmin betwist hij dat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat niet opgeschort noch opgeheven is (*cf.* artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet). De desbetreffende motieven, die steun vinden in het administratief dossier, worden door de verzoeker ongemoeid gelaten. Deze motieven volstaan reeds om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondebied te verlaten te schragen.

Het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek is voorts onder meer gegrond op artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet omdat er een risico bestaat op onderduiken. Ook deze motivering laat de verzoeker in het tweede middelonderdeel ongemoeid. Hierna zal bovendien blijken dat ook deze motieven overeind blijven. Zij volstaan om het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek en de beslissing tot terugleiding te verantwoorden, zodat de uiteenzettingen omtrent de toepassing van artikel 74/14, §3, 3° van dezelfde wet (die in wezen slaan op de bedreiging voor de openbare orde die van de verzoeker uitgaat) overtollig zijn.

Verzoekers betoog kan derhalve geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissingen, zodat het tweede middelonderdeel niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden akte.

4.3. In het derde middelonderdeel voert de verzoeker, specifiek met betrekking tot het niet toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek, een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Hij maakt in dit kader tevens gewag van een schending van de artikelen 62 en 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

Artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet, dat een afwijking inhoudt op de algemene regel dat een termijn voor vrijwillig vertrek van dertig dagen wordt gegeven, bepaalt het volgende:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :
1° er een risico op onderduiken bestaat, of;
(…)
3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, (…)"

Artikel 1, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet stelt:

"Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :
1° de betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend, of heeft zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen de door deze wet voorziene termijn gedaan;
2° de betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt;
3° de betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt in het kader van zijn betrekkingen met de overheden die belast zijn met de uitvoering van en/of het toezicht op de naleving van de reglementering inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;
4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :
a) een overdrachts-, terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel;
b) een inreisverbod dat noch opgeheven, noch opgeschort is;
c) een minder dwingende maatregel dan een vrijheidsberovende maatregel die erop gericht is om zijn overdracht, terugdrijving of zijn verwijdering te garanderen, ongeacht of het om een vrijheidsbeperkende maatregel of een andere maatregel gaat;
d) een vrijheidsbeperkende maatregel die erop gericht is om de openbare orde of de nationale veiligheid te garanderen;
e) een door een andere lidstaat genomen maatregel die gelijkwaardig is aan de maatregelen bedoeld in a), b), c) of d);
5° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk en/of in een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd;
6° de betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend;
7° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij zijn vingerafdrukken reeds heeft gegeven in een andere Staat die gebonden is door Verordening (EU) 2024/1351 te hebben ingediend;
8° de betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid;
9° terwijl hij in verband met dat punt ondervraagd werd, heeft de betrokkene verborgen dat hij vroeger reeds een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in een andere staat die gebonden is door Verordening (EU) 2024/1351;
10° de betrokkene heeft verklaard of uit zijn dossier blijkt dat hij voor andere doeleinden dan de doeleinden waarvoor hij een verzoek om internationale bescherming of een verblijfsaanvraag heeft ingediend naar het Rijk gekomen is;
11° de betrokkene maakt het voorwerp uit van een geldboete omdat hij een kennelijk onrechtmatig beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen."

De Raad stelt vast dat de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen, blijkens de motieven van de bestreden akte, in de eerste plaats is gegrond op de vaststelling dat er een risico op onderduiken is (*cf.* artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingewet). Zoals hoger reeds werd toegelicht, kan de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet op zich reeds volstaan om de verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan. De verzoeker heeft dan ook geen belang bij zijn kritiek inzake de motivering, in het licht van artikel 74/14, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat hij een bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Inzake het risico op onderduiken wordt in de bestreden akte als volgt gemotiveerd:

"*Er bestaat een risico op onderduiken:*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten die hem betekend werden, zoals de bijlage 14 quater met bgv van 19.01.2014, betekend op 17.02.2015, de bijlage 13 van 10.02.2016 dezelfde dag betekend en herbevestigd op 05.11.2016, de bijlage 13qq van 11.12.2019 hem per post betekend op 17.12.2019, de bijlage 13 die hem op 11.10.2022 werd betekend en herbevestigd op

09.01.2023. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 11.10.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in een of meerdere andere lidstaten meerdere verzoeken om internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing of die niet tot de afgifte van een verblijfstitel hebben geleid.
Het verzoek om internationale bescherming dat op 22.11.2016 werd ingediend, werd op 01.03.2018 ongegrond verklaard door de RVV.
Het verzoek om internationale bescherming dat op 22.03.2018 werd ingediend, werd op 11.06.2018 niet ontvankelijk verklaard door het CGVS.
De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet 15.12.1980 die werd ingediend op 12.05.2020 werd op 06.02.2023 niet ontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 18.08.2026 aan betrokkene betekend."

De verzoeker kan niet worden gevolgd in zijn vage kritiek dat er geen ernstige motieven zijn opgegeven inzake de toepassing van artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° *juncto* artikel 1, §2, 4°, 5° en 8° van de Vreemdelingenwet. De ter zake opgenomen motieven geven de verzoeker een afdoende kennis van de juridische en feitelijke redenen waarom hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Daar waar de verzoeker de concrete vaststellingen inhoudelijk betwist, houdt zijn kritiek geen verband met de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Een schending van deze bepalingen is niet aangetoond.

De verzoeker maakt echter eveneens gewag van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt dat hij een beroep heeft ingediend tegen twee beslissingen, met name een beslissing houdende weigering van verlenging en een bevel om het grondgebied te verlaten. De verzoeker beperkt zich echter tot loutere en bijzonder vage beweringen, die niet worden onderbouwd met enig begin van bewijs. De verzoeker verzuimt zelfs om te verduidelijken tegen welke niet-verlengingsbeslissing en tegen welk van de (meerdere) bevelen om het grondgebied te verlaten hij precies een beroep zou hebben ingediend. Bovendien toont de verzoeker evenmin aan dat van enig door hem ingediend beroep een schorsende werking zou uitgaan ten aanzien van de op hem rustende verplichting om het grondgebied te verlaten. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de verweerder op onzorgvuldig wijze heeft vastgesteld dat hij geen gevolg heeft gegeven aan verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten *("bgv van 19.01.2014, betekend op 17.02.2015, de bijlage 13 van 10.02.2016 dezelfde dag betekend en herbevestigd op 05.11.2016, de bijlage 13qq van 11.12.2019 hem per post betekend op 17.12.2019, de bijlage 13 die hem op 11.10.2022 werd betekend en herbevestigd op 09.01.2023").* De verzoeker betwist evenmin dat hij deze vorige beslissingen tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Met zijn vage betoog aangaande de beroepen die hij zou hebben ingesteld, toont de verzoeker niet aan dat de verweerder in het licht van de voorgaande vaststellingen op onredelijke wijze zou hebben besloten dat het weinig waarschijnlijk is dat de verzoeker vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. De verzoeker brengt voorts geen enkele betwisting naar voren op het motief dat hij het voorwerp uitmaakt van een definitief inreisverbod van acht jaar. De verweerder heeft in dit kader op redelijke gronden besloten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is nu de verzoeker geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd middels het langdurig inreisverbod dat hem werd betekend op 11 oktober 2022. Tot slot dient te worden opgemerkt dat ook de vaststellingen omtrent de meerdere verzoeken om internationale bescherming die de verzoeker heeft ingediend, en de inmiddels afgewezen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, steun vinden in het administratief dossier. Dat de verzoeker lang geleden een tijdelijk verblijfsrecht heeft gehad (tot januari 2014) doet hieraan geen afbreuk. Inzake de bewering van de verzoeker dat het onredelijk is om gewag te maken van een risico op onderduiken nu hij in België gedomicilieerd is en samenwoont met zijn ouders, merkt de Raad op dat deze bewering niet wordt gestaafd met enig begin van bewijs. Hierboven stelde de Raad bovendien reeds vast dat de verzoeker eerder verklaarde in Antwerpen te verblijven en dat niet wordt aangetoond dat hij thans bij zijn vader en broers op hetzelfde adres te Evere zou verblijven. Dat er sprake is van een gezamenlijke domicilie, is bovendien geheel in strijd met het stuk 2 dat de verzoeker bij zijn verzoekschrift heeft gevoegd. Blote beweringen en eigen aannames, zonder enig begin van bewijs, volstaan niet om aannemelijk te maken dat de bestreden beslissing op een onzorgvuldige wijze tot stand is gekomen (RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

De verzoeker toont derhalve niet aan dat de verweerder, in strijd met artikel 74/14, §3, van de Vreemdelingenwet of op grond van een onzorgvuldige feitenvinding, zou hebben besloten dat er een risico is dat de verzoeker zou onderduiken derwijze dat hem geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

Het derde middelonderdeel is ongegrond.

4.4. In een vierde middelonderdeel betoogt de verzoeker in eerste instantie dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd in het licht van artikel 8 van het EVRM. Uit de bespreking van het eerste middelonderdeel blijkt reeds dat deze kritiek niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. De verzoeker verduidelijkt in zijn vierde middel niet over welk concreet element inzake zijn privé- en/of familieleven niet afdoende zou zijn gemotiveerd. Zoals uiteengezet onder punt 4.1., heeft de verzoeker geen beschermingswaardig gezins- of familieleven in België aangetoond en heeft de verzoeker ten tijde van het treffen van de bestreden beslissingen uitdrukkelijk verklaard geen familieleden te hebben in België. Er valt dan ook niet in te zien waarom in de bestreden akte enige verdere motivering of belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM diende te worden opgenomen.

Ook met de overige, bijzonder vage kritiek dat de bestreden beslissing in haar geheel niet afdoende is en berust op niet-geïndividualiseerde en stereotiepe overwegingen, toont de verzoeker niet concreet aan op welk gebied de uitgebreide en concreet op de situatie van de verzoeker toegespitste motieven, in rechte zowel als in feite, hem niet zouden toelaten met kennis van zaken uit te maken of het aangewezen is om een rechtsmiddel aan te wenden. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden akte blijkt reeds dat de verzoeker niet kan worden bijgetreden waar hij in het algemeen stelt dat de bestreden beslissing niet berust op een reeks van juridische en feitelijke overwegingen die aan de genomen beslissing ten grondslag liggen. Van een stereotiepe motivering is alleszins geen sprake.

De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de in de bestreden akte opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Het vierde middelonderdeel is ongegrond.

4.5. In het vijfde en laatste middelonderdeel beroept de verzoeker zich op een schending van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

De Raad merkt vooreerst op dat de verzoeker met het rechtstheoretische betoog, waarbij wordt aangegeven dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen strikt gebonden bevoegdheid uitmaakt, nog niet aantoont dat de boven vermelde wetsartikels en/of algemene beginselen van behoorlijk bestuur zouden zijn geschonden door de thans bestreden beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder wel degelijk in rekening heeft genomen dat verzoekers verblijfsaanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet inmiddels op 6 februari 2023 niet-ontvankelijk werd verklaard. Bij het nemen van deze beslissing werd verzoekers privéleven wel degelijk op uitdrukkelijk gemotiveerde wijze in rekening genomen in het licht van een terugkeer naar het land van herkomst. Ofschoon de verzoeker op 18 augustus 2026 kennis nam van deze motieven, toont hij niet aan dat deze afweging niet billijk zou zijn.

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, bepaalt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bovendien niet dat de verweerder rekening zou moeten houden met het privéleven van de betrokken vreemdeling.

Wat verzoekers beweerde gezins- en of familieleven betreft, volstaat het te herhalen dat de verzoeker verklaarde geen familieleden te hebben in België en dat hij ook niet aantoont dat hij in België thans kan bogen op enig door artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet beschermd gezins- of familieleven. Aangezien de verzoeker de Marokkaanse nationaliteit heeft en de voorliggende beslissing voorziet in een terugkeer naar Marokko, kan hij niet dienstig beweren dat zijn privé- en familieleven in het gedrang zouden komen door een verwijdering naar Macedonië.

Een schending van de artikelen 7 en/of 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de zorgvuldigheidsplicht, of van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel, is niet aangetoond.

Het vijfde en laatste middelonderdeel is ongegrond.

4.6. Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

C. DE GROOTE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
N. VERBRUGGHE,	toegevoegd griffier.
De griffier,	De voorzitter,
N. VERBRUGGHE	C. DE GROOTE